

Joseph O'Connor

Budinti
šviesa

Siuolaikinis
Europos
romėnas

Šiuolaikinis Europos romanas

Joseph O'Connor

Budinti šviesa

Iš anglų kalbos vertė
Nijolė Regina Chijenienė

MINTIS

UDK 821.111(417)-31
Oc24

Versta iš:
Joseph O'Connor
GHOST LIGHT
Vintage, 2011

Švietimo ir kultūros GD

Programa „Kultūra“

„With the support of the
Culture Programme (2007–2013) of the European Union“

Copyright © Joseph O'Connor, 2011

© Visos teisės saugomos.

Jokia šio leidinio dalis jokių būdu negali būti atgaminama, saugoma paieškos sistemose arba perduodama naudojant bet kokias elektrones, mechanines, fotokopijų, įrašymo ar kitas priemones, negali būti skolinama, perparduodama, išnuomojama arba kitaip platinama be išankstinio raštiško leidėjo sutikimo.

ISSN 1822-721X
ISBN 978-5-417-01058-3

© Joseph O'Connor, 2010
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Nijolė Regina Chijenienė, 2013
© MINTIS, 2013

*Netrukus pajusi netektį,
Besišakojančią tavyje kaip medis...*

Sylvia Plath „Tėvo netekusiam sūnui“

Edmundas Džonas Milingtonas Singas (1871–1909),
įtakingiausias dvidešimtojo amžiaus airių dramaturgas,
kartu su Jeitsu ir Augusta Gregori įkūręs Dubline
Abatijos teatrą. Tarp jo dramų paminėtinos
„Šventųjų šulinys“, „Raiteliai, išplaukę jūron“ ir
„Šaunuolis iš vakarų pakrantės“, kurios premjera (Dubline,
1907) ir kiti gastrolių Amerikoje spektakliai
buvo sutikti audringomis publikos ovacijomis.
Prieš pat mirtį susižadėjo su aktore Mole Olgud,
sceniniu slapyvardžiu Moja O'Nil. Pažįstami,
kolegos ir abi šeimos tam nepritarė.
Daugybė jos laiškų, rašytų jam, neišliko.

KAMBARYS LONDONO NAKVYNĖS NAMUOSE

1952 m. spalio 27 d.

6 val. 43 min.

Viename apgriuvusio namo kitapus Terasų gatvės viršutinio aukšto kambaryje visą naktį negesdavo šviesa. Tą galėjai matyti iš lovos kaskart atsisukus į langą, o tą vis reikėjo daryti norint pasikelti butelį nuo grindų. Didžiumą naktų taip. Lempa užsidega temstant. Rytais, kai tik gatvių žibintai sumirksėję užgęsta, prapuola ir ji, o langas užtraukiamas nudriskusia užuolaida.

Dabar tau šešiasdešimt penkeri, gal tiek pat kiek tam namui, o gal net kiek daugiau – sunku net įsivaizduoti. Tu žiūri pro vienintelį savo langą; net šturpas nupurto palietus stiklą – toks šaltas. Anglijos žiema ir oras geliantis. Praėjusią naktį per Londoną praūžė vėtra.

Tu niekada nepastebėjai, kad kas nors įeitų ar išeitų iš to apleisto namo, bet paštininkas tebevaikšto, kiša laiškus pro sudužusį stiklą duryse – pašto dėžutės seniai užkaltos viniomis. Vyrai šlapinasi prieangyje. Viena iš gatvinių užsiima čia savo verslu ir baliustrada jau seniai išpeizota nešvankybėmis. Dauguma langų kiaurymių užkaltos lentomis. Pro fasadą spraudžiasi budlėjų ūgliai.

Toks jausmas, kad kambario gyventojas vyras. Kartą vidurnaktį viršutiniame lango stikle šmėkstelėjo šešėlis – tau taip pasirodė – ir tame judesyje buvo kažkas vyriška. Buvo metas, kai tu galvodavai apie jį – kaip jis gali vienas gyventi tame sename bombų suniokotame name? Kas jam siunčia laiškus? Kas juose rašoma? Taip prastumdavai priešaušrio valandas. Bet šį rytą tave aplankys kai kas kitas, atsirandantis iš tos pačios šviesos, nežinia kaip, iš nematomo kambario, iš miesto, kuriame gyvenai paskutinius trylika metų, bet taip ir nesuradai dingsties pavadinti savu. Taip yra buvę mums visiems: kažkas, ką tarėmės užmiršę ar tyčia išstūmę už durų, staiga įsliuogia į atmintį. Bet šiandien jis ateis kaip klajūnas, kuris nenori būti ištremtas, kaip emigrantas, vis dar bandantis sugrįžti namo.

Kartais jis būna nepakenčiamas. Kam neigti? Irzlus, *neatlaidus*, nors tai nebūdinga tokiems palyginti jauniems žmonėms. Juk tuščiabarškiai, visokios poniutės, kūmutės ir pašaipūnai visada taip išpūsdavo jūsų amžiaus skirtumą. Pavydžios raganos. Pagurkliuoti veidmainiai, per daug sukti, kad drįstų atvirai pareikšti savo nepritarimą. Ką reiškia metai? Fikcija. Rašalo dėmės kalendoriuje. Pasitaiko tokių akimirkų – pastaruuju metu, – kai vakar diena atrodo įvykusi prieš amžinybę, o rytą kaip dar negimęs naujas amžius, toks nepasiekiamas. Ir jeigu jis būtų pergyvenęs savo jaunystę, jo metai būtų susitraukę, nes situoktinių amžius suvienodėja, jie ilgainiui supanašėja, kaip knygų atramėlės išblukusiais įrišimais, prilaikančios abiejų prisiminimus, ir jau nė vienam neberūpi pasiskaityti, kas kadaise juos skyrė. Kiek gi jam dabar būtų? Aštuoniasdešimt? Maždaug tiek. Kojas velkantis senas pūzras. Šlepetis. Prairęs maišas. Sunku skaičiuoti pagirių troškumoje. Dešimtmečiai nesiduoda rikiuojami, painiojasi. Po kelių nesėkmingų bandymų tu liaujiesi.

Siurbteli mažą rūgštų gurkšnelį. Medicininę dozę. Nusodinimui pagerinti. Džino šutas sudrėkina akis, kažkodėl sustiprina jo būtį, bet tavo grimasa ryjant nuveja ją šalin. *Kasdienis šio nesvetingo miesto tūžmas*. Ar ne Jeitsas tai parašė? Ar kitas mano papaikėlis Šo? Vis dėl Dublino graude-nosi. Bet juk visi miestai nesvetingi – seniams, skurdžiams, kolaborantams. Kas tų poetų per mada daryti spektaklį iš savaiame suprantamų dalykų? Jėzau, gelbėk mus nuo eilia-kalių su jų gražgrožiais, savęs piršimu ir tomis pūgomis palyginimų, pleiskanas paverčiančių snaigėmis... Staugimą gatvėje pavadins sonetu. Ode akivaizdybei.

Ką tik išaušo. Šešėlių bučinių metas. Pro langą skverbiasi pilkšva šviesa, švilpia virdulys, o tu trepsi aplinkui vis ne-sušildama. Pirštinės visai praskydo. Tu apsiavusi mirusio žmogaus batais. Kam švaistyti. Nuodėmė. Apačioje į Brik-fildso tTerasų gatvę atvažiavo pieno furgonas. Tu svarstai, ar pienininkas duotų kreditą dar vienam mėnesiui, bet baimė, kad atsakys, tave atbaido. Šerkšnas pasidabravo grindinį, telefono būdelę, gatvę, apgriuvusią kolonadą namo, kuriame pernakt dega šviesa, bakalėjos stoginę prie Porčesterio kelio kampo. Kovai skraido apie židinių kaminų pilvus.

Džonio Singo čiabuvė. Protestanto gulovė. Kingstau-no šaunuolio kirmgrauža. Įžeidimai, svaidyti sąmojingojo Dublino aštrialiežuvių, vis dar skamba ausyse po daugiau kaip keturiasdešimties metų.

Tu šlepsi nuo lango prie sandėliuko šalia viryklės. Kam-baryje tvyro kopūstų ir dulkių kvapas. Kažkur apačioje ge-rokai per garsiai groja radijas, bet tu nesiskundi dėl trukdy-mo, keista, kartais jis net ramina. Naktimis būna valandų, kai ilgiesi net tokios paguodos. Vienišam tylą būna bau-gi. Jis visada sakydavo, kad tu per daug lakios vaizduotės, amžinai svaičioji. Tipiška katalikė, juokaudavo. Naktį tu

skaitai Milso ir Bunso romanus iš Grafo rūmų kelio dvipensės bibliotekos. Jeigu ne tie *romanai apie tikrąją meilę*, nebeturėtum kur dėtis. O kaip jis niekino jas, tas tavo aptriušusias, ašaromis sulaistytas lovos drauges. „Senmergių opiumas“, – šaipydavosi.

*Tegu užtemsta mėlyna padangė;
Tegu išdžiūva žemės vandenynai;
Tegu paliauja sūkęsis pasaulis,
Jeigu aš tau sulaužysiu ištikimybę.*

Ta daina išplėš tau širdį, Mole. Vien todėl, kad kažkas kažkada yra jautęs tokį atsidavimą. Lašelis pieno apramintų džino sugildytą gerklę. Tas pigus gėralas pliko kaip verdantis smėlis. Aštuoniasdešimt vieni. Tiek jam būtų. Jeigu jis šiandien būtų buvęs gyvas. Būtų gyvas. Jis vis dar pataiso tave. Jausmas, kad jį varžai, taip niekada ir nepranyko. Judu skyrė ne vien amžius.

Spintelėje arbatžolių dėžutė su papūgos atspaudu ir tuščias cukraus maišelis, iš kurio dar galima iškrapštyti paskutinius kelis grūdelius. Tu galvoji apie tą be laiko susenusį pienininką. Žmonės sako, jis buvęs sužeistas prie Ancijaus. Kaimynų vaikai jo bijo, visaip pravardžiuoja. Girdėjai šnibždant, kad jis apsėstas visokių manijų: bijo šunų išmatų, kraujo, imigrantų, ypač lenkų, bijo, kad prireikus neras viešojo tualetu, nes jų per mažai. Buvo prikibęs mūsų gatvėje prie mokinės, kuri norėjo pasitrumpinti kelią į Šv. Kotrynos gatvę, ir dabar čia nė vienos nebepamatysi. Kai išsišiepia, būna panašus į lavoną, o laikysena kaip kareivio, bet kartais jis ima žirglioti tokiais plačiais žingsniais, lyg žengtų per kliūtis, ir vis juokiasi pro sukąstus dantis. Nejaugi jam niekad nešovė į galvą, kad praeiviai jam šypsosi

nenorom ir kad anglai taip išreiškia savo panieką? Gal su juo ir įmanoma būtų rasti bendrą kalbą. Jeigu kas priimtų jį tokį, koks yra. Bet ne. Taip nedera.

– Pagarbos neprašoma, Laumiuke. Kas vertas, gauna ją savaimė. Reikia gyventi sulig savo nosim. Antraip civilizacijai galas.

Katė išdidžiai pėdina per lipnias plikas grindų lentas ir prisiglaudusi prie kėdės kojos išriečia nugarą. Kažkodėl jos dėmesį patraukia nuotrauka odiniais rėmeliais, stovinti ant židinio atbrailos tarp dviejų tuščių žvakidžių. Vyras nuotraukoje jau seniai miręs. Jis apsirengęs Edvardo laikų darbužiais: nunešiotu kostiumu su golfo kelnėmis ir raštuotos odos batais, apdribusia studentiška kepure, po kaklu pasirišęs skepetaitę. Dešinėje pirštinėtoje rankoje uosio lazdelė, iš kišenės lenda knyga. Nuo sepijos jo drabužiai tokie pat rudi kaip plaukai, kaip jo motinos kanapą jam už nugaros. Nuotrauka ilgainiui susirangė. Ji mačiusi ne vieną židinio atbrailą, ne vieną dėžutę ir pigių viešbučio numerį, artistų poilsio kambarį, pigius nakvynės namus, kartoninio lagamino kišenę. Jis stovi kažkaip įsitempęs, tarsi pasitikdamas priešais išsirikiavusių kareivių ugnį operos scenoje, ir akys – liūdnos kaip kankinio – kiek apsiblaususios, tarsi tą akimirką, kai buvo atidaryta fotoaparato sklendė, jis būtų sumirksėjęs ar susigraudinęs. Tačiau tai taip nepanašu į jį.

Kažkieno radijas groja viduramžišką škotų baladę. Kad greičiau išauštų rytas. Iš lėto atidardėtų pienininko vežimas. Suburgztų kažkieno pažadintas automobilis, sutreliuotų dviračio skambutis ir vaiduokliai sulįstų atgal už sienų apmušalų. Tu tarsi matai save iš tolo, kaip kokios pasakos heroję. Ponia O'Nil drebėdama sėdi prie stalo ir

geria aitrią juodą arbatą. Apibrizgusi linoleumo atraiža atstoja staltiesę. Ji apvarvėjusi žvakių vašku ir pradeginta cigarečių. Daiktais raštuota – sukryžiuotos rapyros ir moto FIDES ET ROBUS*. Ji buvo dukart ištekėjusi, kartą likusi našle, kartą išsiskyrusi. Vienintelis jos sūnus, Karališkojo oro laivyno lakūnas, žuvo per karą, buvo pašautas tiesiai virš Vokietijos ir dingęs be žinios. Kiek jau laiko nutekėjo nuo tada, kai ji paskutinį kartą vaidino pagrindinį vaidmenį, kai Brodvėjaus salės aidėjo nuo susižavėjusios publikos ovacijų, ir nors tos ovacijos aidi jau kitiems – jeigu dar aidi, – tai vaiduokliška scenos uždanga vis dar tebekyla. Vieną Šv. Patriko dienos vakarą Skrantone, Pensilvanijoje, žmonės sustabdė traukinį, sužinoję, kad juo važiuoja Molė Olgud. Tai buvo airių imigrantų šeimos. Verkė, sveikino. Vaikus ant pečių užsikėlė. Senas angliakasys bučiavo jai ranką. Paganagės juodos nuo anglies dulkių. Prie kepurės prisegtas apvytęs dobilo trilapis. Tu žiūri į savo atsikišusius krumplius, nelyginant paukščio sparno iškaseną. Ar jie prisimena tuos bučinius Pensilvanijoje?

*Motina Kristaus
Šviesk jūros žvaigžde
Rodyk kelią klajūnui
Pasimelsk už mane.*

Kažkur kambaryje guli pluoštas senų programėlių, visos su tavo pavarde, bet tu jo nerastum tarp visokių šiukšlių. Šiaip ar anaip, tos, kur pasirašytos žymių asmenų, jau seniai parduotos, kaip ir knygos su bent kiek vertingesnėmis dedikacijomis. Raselo aikštėje yra mažas knygynėlis, renkantis

* Patikimumas ir tvirtumas (lot.).

autografus. Jo savininkas malonus našlys, žydas, kuklus ir mokslingas. Žmonės kalba, kad komunistas, bet jis sakosi nesąs narys. Per pilietinį karą Ispanijoje neteko rankos.

Ar kūnas turi atmintį? Kai protas jau pamiršo? Ar ponas Duglačas sapnuoja, kad jis vėl turi ranką, vėl yra prakitais permirkęs revoliucionierius? Jeigu apelsinmedžių giraitės alsoje jis panūstų nusiskinti apelsiną ar apčiuopom pasiekti raudonas ir liūdnas Anos Marijos lūpas, ar išvystų tada savo nesamą ranką ir pravirkėtų? Ir jeigu sapnai atskleidžia mūsų troškimus, kaip suprato išminčiai jau nuo graikų laikų, kodėl tada mirusieji dažniausiai tyli, kai mes juos sapnuojame? Argi mes nenorime su jais pasikalbėti? Ką jie pasakytų? Ar ponas Duglačas kada nors sapnuoja save kaip kūdikį?

Jis visada sumoka grynais, tikrai negailėdamas, visada džiaugiasi tave pamatęs, pasiūlo arbatos ar taurelę chereso, parodo albumus, naujai įgytus įvairių grafysčių namų turto išpardavimuose, netgi pafliktuoja, kiek drovėdamasis, kaip visi pagyvenę vyrai, čiupnodamas savo laikraščius ir parudavusias akvatintas. (Šitas, ponias O'Nil, galėtų jus sudominti, prabangus įrišimas. Ne kiekvienas sugebėtų įvertinti kaip jūs.) Bet tu jau beveik nebeturi ko jam pasiūlyti ir dėl ko užėiti. Jau daugiau kaip metus. Kartais galvoji apie jį. Apie jo nevikrų, jaudinantį pagarbumą ir subtilų savęs numenkinimą, jo linksmumą, sielvarto užgrūdintą. Kartais jis iškyla prieš akis toks, kaip žmonės jį piešia, arba pasidaro panašus į kažką kitą: kaip vyras nuotraukoje ant židinio atbrailos. Šiaip ar taip, tu patenkinta. Visa tai dabar jau praityje. „Auk ten, kur tave pasodino, – sakydavo mama. – Kai tavo pienas prarūgs nuo nelaimių, susislėk iš jo sūrį.“

Gyvenime apstu palaimos. Būti gyvai – netgi tai. Nes galimybės mums nebūti yra nesuskaičiuojamos, triuškinančios;

jau vien pradėjusi apie jas galvoti, apraibsi. Kiek pažintų žmonių jau išėjo. O milijardai dar negimė. Niekam čia nereikėtų būti. Vis dėlto mes esam. Ir tai yra toks gražus ir keistas nuotykis. Kas jo atsisakys, nebent bepročiai ar *visai* palūžę? Šiandien Britų radijo korporacijoje tavęs laukia vaidmuo radijui adaptuotoje pjesėje, kurią parašė žymus airių dramaturgas Šonas O'Keisis, kadaise buvęs tarp tavo draugų. Pjesė tau niekada nepatiko. Yra tik keletas pjesių, kurias iš tikrųjų mėgsti. Įdomu, kur dabar tas O'Keisis.

Turbūt pasenęs, dar pagiežingesnis. Prakaitas turbūt atsiduoda arbata, nuo kurios verčia vėmti: metalo, kraujo skonio, tik aštresnis. Girdėjau, kad jis gyvena kažkur pietiniame Anglijos pakraštyje (jergutėliau!), visas susirietęs nuo neapykantos, jau daug metų aklas. Jis nešioja šlikę, žvejo aulinius ir purviną Arano megztinį, kurį nusimezgė iš mirusių kritikų plaukų. Marmūzė lyg dramblio pautai, kaip sykį pašmaikštavo vienas scenos darbininkas, ir taip jau buvo toli gražu ne vakar, dievažin kada. Vargšas Narcizas Keisis su savo nuoskaudų šleifu. Kažin ką apie jį mano kaimiečiai ir jų vaikai, žiūrėdami, kaip jis goglina per atolą nelyginant senas valkata sukčius į darbo biržą parašo padėti. Penktadienio muštynių tėvas, nusprendžia lūšnynų vaikigalis. Ar jis turi draugų? Ar geria? Sunku beprisiminti. Ar jis vis dar tebėra šiapus? Matai jį, stovintį veidu į bangų nugludintą molą, nirštantį ant klykiančių kirų.

– Napoleonas III mirė baisiai kentėdamas pietiniame Anglijos pakraštyje, į kurį buvo ištremtas ir kuriame baisiai kentėdami gyvena daugybė žmonių.

„Palik mane ramybėje, – šnibždi, – šiandien aš neturiu tau jėgų.“

Sugrįžta vėjas – ryžtingai, išsiveržęs iš ankštumos, kaip saksofonininkas, grojantis žemesniu registru, išpučiantis pilnus plaučius. Katė nutipena prie lango ir išbadėjusi nykiai miaukteli: mrau. Iš cemento fabriko Padingtono doke pasigirsta sirenų aleliuja. Netrukus iš namų pabirs vakarų Londono vyrai. Vėjas nešios pelenus. Žmonos liks namie su savo baugia laime. Manhatane vis dar vidurnaktis.

Tu neturi ko valgyti. Dviem dienom neužteko. Iš bado svaigsta galva, tu net dejuoji iš skausmo, kaip kadaise prieš mėnesines. Jis būdavo toks geras tuomet. Rūpestingas kaip moteris. Šiurpdama nuo šalčio nusprendi užsimesti ant naktinių ir liemenės dar ką nors, bet, dėl Dievo, Mole, niekada nevalia prarasti *savigarbos*. Kaip tu vaikščiosi po Londoną, žinodama, kad esi su naktiniais. Prasti būtų pyragai, jeigu kas atsitiktų ir tave nugabentų į ligoninę. Įsivaizduok, kad tu miršti gatvėje, brangute. Nuoga, sustirusi, padai ant šaltų lentų. Paskubėk, Mole, susirask kelnaites ir persirenk. Nesvarbu, kad langai be užuolaidų, vis tiek niekas nežiūrės, o jeigu pasižiūrėtų, iš išgąščio numirtų. Atmintyje staiga iškyla moteris, kostiumininkė, tau paskirta gastroliuojant po Ameriką, baisiai sena – žmonės sakė, kad jai šimtas metų, bet vardo niekaip neatsimeni, šaltis neleidžia. Tik dabar suvoki, kad ji jau turbūt seniai mirusi. Ar tik ne Merė vardu? Iš Golvėjaus.

Prie kriauklės vos vos apsiprausi – į tualetą viršutinėje laiptinėje rytais geriau neiti – ir greitomis – vargais negalais sugrabaliodama, keikdama šaltį – apsivelki juodą palaidinukę ir kaštonų spalvos vilnonį kostiumėlį, devyniskart perbėgi šukomis per plaukus. Jis tiesiog skęsdavo mano garbanose. Lūpomis įsikniausdavo man į plaukus.. O dabar štai dūda pučia po velėna. Senas bailsys. Palaidinukė šiek tiek blizga, bet ji prieškarinės kokybės; geras modelis

ir pasiuvimas niekada nesensta. Pasiimi savo senovinę su-
numeruotas pudros dėželę, nusivalai veidą ir užsitepi ma-
kiažo pagrindą žiūrėdama į suskilusį skutimosi veidrodį,
paveldėtą su kambariu: 2-ą numerį sumaišai su 3-iu, dar
ant piršto galo pridedi 13-to ir geltono itališkam šiltumui
suteikti. Nusipudravusi smilkinius ir skruostikaulius pa-
gyvini sausu terakotiniu raudoniui, uždedi taškelį smakro
gale, lūpas pasidažai tamsiai raudonai, kad atrodytum jau-
niau. Dažydamosi mėgsti spēlioti, ką veidrodis yra matęs.
Ar jis prisimena, kas jį pirmąkart nupirko ir juo naudojosi?
Galbūt vargšas ponas Holandas, pastolių prižiūrėtojo drau-
gas iš Belfasto, kuris mirė toje rūdimis apėjusioje viengu-
lėje lovoje, kuri tau atiteko. Kartais įsiauni jo sukietėjusius
batus. Įkvepi jį kartu su dulkėmis. Po to, kai tu įsikėlei, dar
kelis mėnesius vyrai vis užsukdavo jo aplankyti ir tau teko
visiems pranešti apie jo mirtį. Taip, iš tiesų, labai liūdna.
Ne, aš pati jo nepažinojau. Ko gero, giminių adreso netu-
riu. Man regis, jis turėjo brolių, kunigą Čikagoje. Ne, nera-
dau jokio kirvio. Sakote, jis buvo jį pasiskolinęs? Atleiskite,
pone, bet niekuo negaliu jums padėti.

Tu stengeisi suteikti kilnumo tam savo liūdnuj nau-
jienuj pranešėjos vaidmeniui. Ir tau puikiai pavyko: su-
sitvardžiusi, nei per daug verksminga, nei abuoja. Vis
dėlto geriau, negu neturėti jokio vaidmens. Kaip tik tada
tu pirmą kartą suvokei, kad vis dėlto pasenai, nes niekas
taip nepriekaištingai nemoka pranešti blogų naujienuj
kaip pagyvenusi airė. Porą kartų tu net pasiūlei išgerti
arbatos ar ko stipresnio: „Aš pati retai geriu, pone, bet
šiuo metu kaip tik turiu butelaitį, kurį saugau kaip savo
kolegų dovaną“, – bet pasiūlymas nė sykio nebuvo pri-
imtas. Gal jis buvo nepadorus. Kai kurie iš jų išeidami
atrodė išsigandę.

TURINYS

1. Kambarys Londono nakvynės namuose ▶ 7
2. Brikfildo Terasa ▶ 32
3. Kingstaunas, prašmatnus Dublino priemiestis ▶ 52
4. Grįžimas atgal pas poniją O'Nil Londone tą dieną, kai pirmą kartą ją sutikome. Nacionalinė portreto galerija ▶ 72
5. Abatijos teatro repeticijų kambarys ▶ 92
6. Laiškas *Times* ▶ 111
7. Pertrauka Glenagiryje ▶ 112
8. Londonas, teatro rajonas ▶ 147
9. Scena iš pusiau įsivaizduoto spektaklio ▶ 167
10. Artėjant prie Blumsberio ▶ 176
11. Šv. Motiejaus bažnyčia Raselo aikštėje ▶ 199
12. Įrašų studija ▶ 212
13. Psichiatrijos Prujė parko ligoninė Anglijos Hempšyro grafystėje ▶ 230
14. Bromtono kapinės. Londonas ▶ 249

O'Connor, Joseph

Oc24 Budinti šviesa: [romanas] / Joseph O'Connor; iš anglų kalbos vertė Nijolė Chijenienė. – Vilnius: Mintis, [2013]. – 264 p. – (Šiuolaikinis Europos romanas, ISSN 1822-721X)
ISBN 978-5-417-01058-3

„*Budinti šviesa*“ yra paskutinis romanas (pirmieji – „*Jūros žvaigždė*“, „*Atpirkimo krioklys*“), užbaigiantis Airijai skirtą ciklą. Pasakojimas apie pasiaukojančią meilę, apie išsiskyrimus ir susitaikymus, apie drąsą gyventi taip, kaip liepia širdis, iš tikrųjų sukrečiantis ir pakeliantis dvasią.

UDK 821.111(417)-31

Joseph O'Connor
BUDINTI ŠVIESA
Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Nijolė Regina Chijenienė

Redaktorė *Ingrida Daračienė*
Viršelio dailininkė *Agnes Indre*
Meninis redaktorius *Romas Dubonis*
Maketuotoja *Danutė Navickienė*

Leidykla „Mintis“, Z. Sierakausko g. 15, LT-03105 Vilnius
Spaustuvė „Sapnų sala“, S. Moniuškos g. 21, LT-08121 Vilnius

Apsupta gerbėjų, maištinga, graži, koketiška devyniolikmetė aktorė Molė Olgud svajoja apie karjerą Amerikoje, tačiau jos gyvenimo užkulisiuose glūdi paslaptis. Po 1907 m. Dubliną sklاندogandai apie Molės romaną su Džonu Singu – gerokai vyresniu, nerimastingu, užsisklendusiu teatro dramaturgu, turtingos žemvaldžių šeimos sūnumi, ugningų jausmų, poetinės sielos žmogumi. Audringiems, kartais negailestingiems, bet kupiniems švelnumo jūdvių santykiams kategoriškai nepritaria draugai ir šeima.

Po daugelio metų, artėjant Kalėdoms, senyva moteris vaikšto po audros nusiaubtą Londoną. Griuvėsiai, niūrūs apleisti namai ir žemiškų parkų grožis pažadina skausmingus prisiminimus. Dukart ištekėjusi, ji jau seniai gyvena viena, badmiriaudama šaltame kambaryje. Jos karjeros spindesys seniai išblėšęs, tačiau nenumaldoma aistra gyventi vis dar palaiko buvusią Džono Singo mylimąją.

TAI SUKREČIANTIS IR PAKELIANTIS DVASIŲ PASAKOJIMAS APIE PASIAUKOJANČIĄ MEILĘ, IŠSISKYRIMUS IR SUSITAIKYMUS, APIE DRĄSĄ GYVENTI TAIP, KAIP LIEPIA ŠIRDIS.

Joseph O'Connor (Džozefas O'Konoras) – šiuolaikinis airių rašytojas (g. 1963 m. Dubline), daugiau nei dešimties literatūriniam pasaulyje itin vertinamų knygų, išverstų į daugelį pasaulio kalbų, autorius. „Budinti šviesa“ – penktas autoriaus romanas, leidžiamas lietuvių kalba. Jau išleista: „Pardavėjas“ (2000), „Kaubojai ir indėnai“ (2005), „Jūros žvaigždė“ (2007), „Atpirkimo krikloks“ (2009).

ISBN 978-5-417-01058-3

9 785417 010583 >

knygos internetu

www.mintis.eu